

Ο όσιος Παΐσιος για την παιδική ψυχολογία

[/ Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

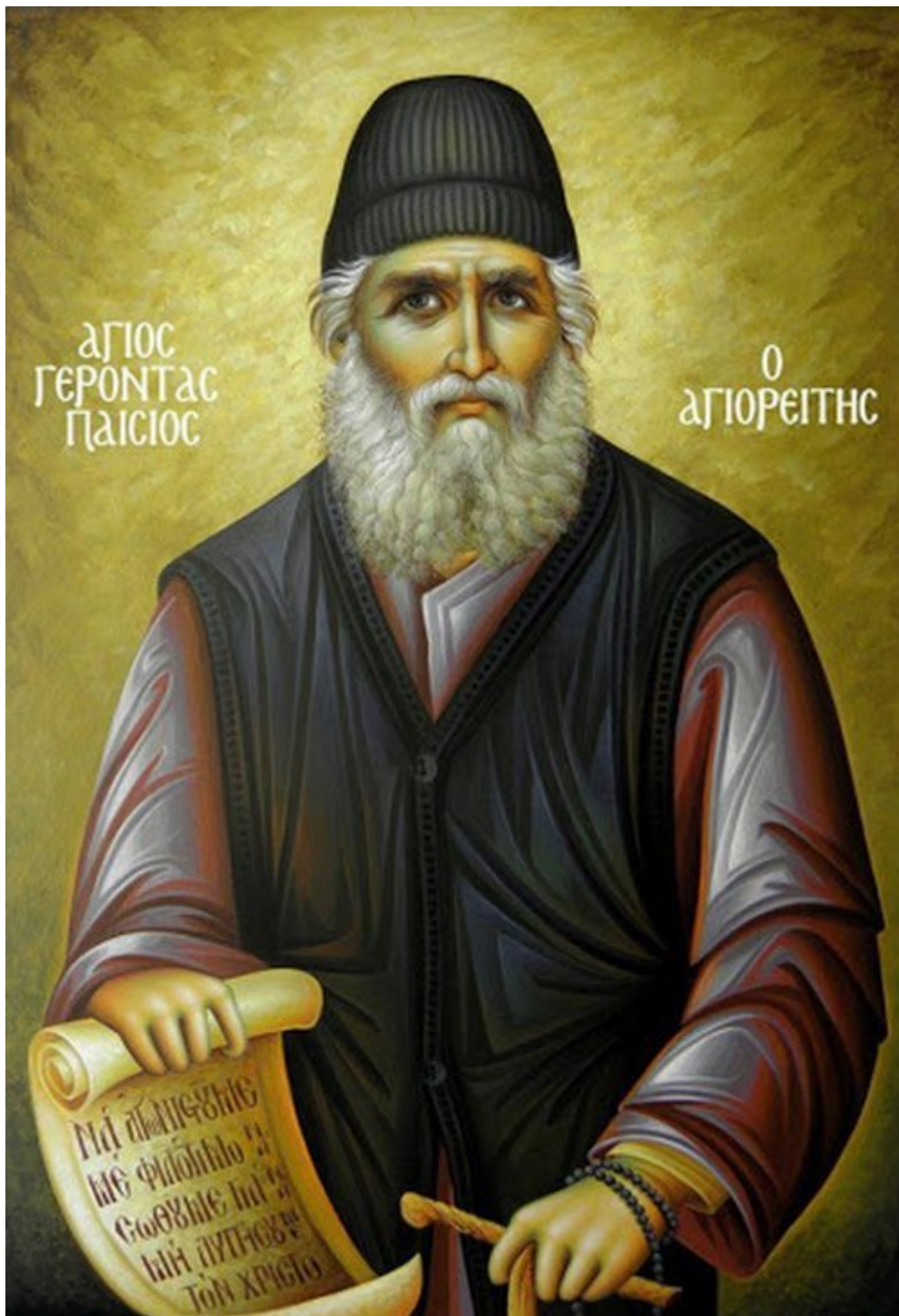

Γέροντα, το παιδί ενός γνωστού μου κάνει συνέχεια σκανταλιές, φωνάζει, χτυπάει. Τι φταίει; τι να κάνει;

— Κοίταξε, δεν φταίνε τα παιδιά. Σήμερα τα έχουν κλεισμένα μέσα στα διαμερίσματα και δεν έχουν χώρο να τρέξουν, να παίξουν. Ζορίζονται τα παιδιά.

Δεν μπορούν να κινηθούν, να εκτονώσουν την ζωηράδα τους. Τρελλαίνονται, μετά χτυπάν το κεφάλι τους στον τοίχο! Τα παιδιά για να μεγαλώσουν φυσιολογικά θέλουν αυλή!

— Δηλαδή γέροντα, τα παιδιά στα διαμερίσματα αποκτούν ψυχολογικά προβλήματα;

— Έμ, εάν ζορίζεται, πιέζεται. Πολύ καλύτερα να υπάρχει μια αυλή! Αυτό είναι το φυσιολογικό.

Βλέπεις, αν πιάς σε κάποιο σπίτι που έχει παιδιά και τα βρεις όλα τακτοποιημένα, στην εντέλεια, αυτό δεν είναι καλό. Σημαίνει στρατιωτική πειθαρχία, υπάρχει φόβος μέσα στην ψυχή των παιδιών. Καλύτερα είναι να ασχολείται η μάνα με την ανατροφή των παιδιών, να τους μιλάει, να τους διαβάζει για τους αγίους, για το Χριστό, παρά να ασχολείται με την τακτοποίηση και τα άψυχα πράγματα.

Σε έναν καθηγητή είπε:

— Όταν αποκτήσεις δικά σου παιδιά θα τα καταλαβαίνεις καλύτερα τα παιδιά στο σχολείο.

Όταν κανείς τ' αγαπάει τα παιδιά, και όταν τα μαλώνει με καλωσύνη, το δέχονται τα παιδιά το καταλαβαίνουν αυτό!

Να μην δημιουργούνται αντιπάθειες στην ψυχή του καθηγητή με τα παιδιά. Και όταν μας κάνουν τη ζωή δύσκολη να γνωρίζετε ότι φταίτε. Δηλαδή τώρα ξεπληρώνετε αυτά που κάνατε άλλοτε.

Σήμερα έχει γίνει ένα μεγάλο άλμα και δεν καταλαβαίνουν οι γονείς τα παιδιά και τα παιδιά τους γονείς. Πρέπει να μπει κανείς στη θέση του άλλου και μετά θα συνεννοηθούν.

Πρέπει να τα δένουμε τα παιδιά, αλλά μαλακά. Να εγώ τις ντομάτες μου τις έδεσα με κορδέλλες. Αν τις έδενα με σύρμα τι θα γινόταν; Δεν θα τραυματίζονταν;

Φταίνε σήμερα και πολλές Χριστιανικές οικογένειες. «Εγώ εντάξει, τάσφιξα τα παιδιά μου, όχι σαν τα παιδιά του κόσμου και κοιμάμαι ήσυχος». Δεν είναι ότι τάσφιξε, έστω και παραπάνω από αδιακρισία, αλλά γιατί τόκανε. Αν τόκανε από φόβο για την αμαρτία, να τα γλυτώσει από την κόλαση, από φόβο Θεού, βοηθάει ο Θεός και δεν παθαίνει τίποτα το παιδί. Αν είναι από εγωισμό; Αν όμως γίνεται από νοοτροπία (Το δικό μου το παιδί δεν τόκανε αυτό;;;!!). Ε, τότε δεν βοηθάει ο Θεός... για να διορθώσει τους γονείς.

— Γέροντα, σκέφτομαι στο καινούργιο σπίτι που θα χτίσω, στον κάτω όροφο να κάνω δύο διαμερισμάτια για τους γονείς και τα πεθερικά μου. Είναι καλά έτσι;

— Ναι, πολύ καλά!! Μπράβο που το σκέφτηκες. Είναι μεγάλη ευλογία από το Θεό να κοιτάει κανείς τους γονείς του.

Κι αν δεν σου φτάνουν τα λεφτά για το σπίτι θα βγάλω μια «απανταχούσα» και θα γυρίσω γύρω-γύρω το Άγιον Όρος για να σου φέρω. (Είχα λογισμό ότι δεν φτάνουν τα χρήματα, δεν είπα τίποτα, μόνος το κατάλαβε).

- Γέροντα τα παιδιά πρέπει να τα δέρνουμε όταν κάνουν αταξίες;

— Να τα δέρνετε; πολύ ή λίγο; (Γελάει). Κοιτάξτε να δείτε και ο φόβος είναι φρένο και γλυτώνει το παιδί από πολλά, όταν δεν καταλαβαίνει.

Ας πούμε ότι το παιδί ανεβαίνει στην καρέκλα ψηλά. Δεν νοιώθει τον κίνδυνο. Άμα φάει ένα μπατσάκι από την μαμά, μετά πάλι θα θέλει ν' ανέβει, θα κοιτάει δεξιά-άριστερά, να δει, «με βλέπουν;» κι αν δεν το βλέπει κανείς θα θυμάται το μπάτσο πούφαγε και θα μαζεύεται. Άσε να μην φάω κάνα μπάτσο, θα λέει, και έτσι ο φόβος γίνεται φρένο και γλυτώνει τα μωρά από πολλά.

Όταν όμως αρχίζουν τα παιδιά και καταλαβαίνουν πρέπει να καθόμαστε με το καλό και με υπομονή να τους εξηγούμε αυτά που μπορούν να καταλάβουν.

Οι γονείς καμιά φορά κάνουν κακό στα παιδιά τους από την υπερβολική αγάπη που τους έχουν... Βλέπεις αν «εκτροχιασθεί» η αγάπη τότε κάνει κακό στο παιδί... Το «πνίγει» με την πολλή αγάπη. Είναι αρρωστημένο πράγμα.

Ευτυχώς μερικά παιδιά έχουν μέσα τους ανδρεία και γλυτώνουν... άλλα όμως καταστρέφονται... Βλέπεις θέλει και η αγάπη ένα φρένο... ένα μέτρο... Εγώ δεν θα γινόμουν καλός γονιός, μου λέει ο λογισμός, γιατί δεν θα μπορούσα να επιβληθώ στον εαυτό μου.

Καλό είναι η οικογένεια να έχει τον ίδιο πνευματικό. Ο άντρας, η γυναίκα, τα παιδιά, αυτό βοηθάει πολύ.

Τα μικρά παιδιά όταν διαβάζουν συναξάρια πολύ ωφελούνται. Επειδή είναι απλά έχουν πολλή πίστη. Έτσι αποκτούν καλές συνήθειες. Όταν αρχίσει κανείς από μικρός την πνευματική ζωή, από το δημοτικό ακόμα αυτός κάνει την πιο χαρούμενη ζωή. Γιατί μικρός έχει και την αμεριμνησία. Αποκτάει και καλές συνήθειες και συνεχίζει έτσι. Εγώ μικρός πέρασα τα καλύτερά μου χρόνια, πέμπτη-

έκτη δημοτικού πετούσα. Μετά αν μεγαλώσει λίγο μπαίνει η καλή ανησυχία, τι θα γίνω, τι θα σπουδάσω κ.λ.π.

Μέχρι το '40 που άρχισε ο πόλεμος με τους Ιταλούς, ήμουν 16 χρονών, τότε πέρασα τα καλύτερά μου χρόνια. Μετά ο πόλεμος τα χάλασε τα πράγματα. Είχαμε δυσκολίες.

Πηγή: Αθανάσιος Ρακοβαλής «Ο πατήρ Παΐσιος μου είπε...», εκδόσεις «Μέλισσα», Θεσσαλονίκη 1998